

## **В. М. Ремовський**

### **ДЗВІН ПАМ'ЯТІ**

*КЗ "Рівненський обласний протитуберкульозний диспансер"*

Мої спогади про Великого хірурга та людину Г. Г. Горовенка линуць у далекі шістдесяті роки минулого століття, коли я розпочинав лікарську справу як фтизіатр в м. Яготині на Київщині.

Підготовка фтизіатрів у ті роки була на високому рівні та різноманітною. Існували і переривчасті курси по 2-3 дні на базі НДІ туберкульозу і грудної хірургії ім. Ф. Г. Яновського. Це було як привілей для фтизіатрів Київщини.

Після однієї з лекцій проф. Г. Г. Горовенко закликав лікарів з периферії більше користуватися консультативною допомогою торакальних хірургів клініки, можливістю поглибленого обстеження та оперативного лікування хворих у ній.

Осяяний цією пропозицією я вже після лекції познайомився з проф. Г. Г. Горовенком, який терпеливо вислухав, запитав,

чи я, як молодий спеціаліст, отримав житло, які плани на майбутнє, і знову наголосив на своїй пропозиції.

Так і стало — в 1962–1969 роках, мало не щомісяця, я направляв хворих персонально до проф. Г. Г. Горовенка, які були оглянуті, багато з них прооперовані з приводу хронічних форм туберкульозу легень, пухлин та вад розвитку.

І знову манівцями спогадів: 1975 рік, незабутня зустріч з проф. Г. Г. Горовенком в Ялтинському НДІ кліматології та фізичних методів лікування ім. І. М. Сеченова (в минулому тубінститут). Тут Григорій Гаврилович надавав консультативну та шефську допомогу на базі хірургічного відділку (керівник Б. С. Соколов), оглядав пацієнтів мало не з усіх профільних санаторіїв Криму.

Це була справжня дієва школа Г. Г. Горовенка.

Давня зустріч у 1980 році під час атестації лікарів з нової спеціальності — ендоскопії в Центральній атестаційній комісії МОЗ УРСР.

Певна напруга серед лікарів відчувалась. Але коли я побачив В. М. Козлюка (голова комісії), Г. Г. Горовенка і В. С. Пугачова, з'явилося піднесення та розуміння того, що все складається якнайкраще..

Так і сталося. Надзвичайно легко було спілкуватися з людьми, які тебе розуміють.

Строкатістю виникають і згасають спогади, і тільки образ хірурга, вчителя та вченого, гуманіста проф. Г. Г. Горовенка залишається яскравим.